

Nygårdskirken 6. juli 2025, kl. 10.30

Tekst: Lukasevangeliet 15, 1-10

Salmer: 748; 635; 593; 492; 318, v.3; 807

Tak Gud, fordi du aldrig opgiver os! Amen.

Gud giver ikke op! Gud leder til Han finder det, han søger! Sådan *er* Gud, siger Jesus – og sådan er I jo også selv! påstår han. Men har han ret i det? Vi er ofte utålmodige og giver op, måske for tidligt? Burde vi ikke holde ud med hinanden og blive ved med at forvente det bedste selv af de værste og lede ihærdigt efter det gode i alle? Ligner vi lidt for meget farisæerne og de skriftkloge og opgiver andre, når de ikke er som vi synes, de burde være? De forvildede får iblandt os er jo svære at holde ud – dem, der sjusker med deres liv, må vi jo bare opgive at redde! Men når vi må give op – fordi vi er for trætte eller for stolte eller for bange – så giver Gud ikke op! For vi tilhører Ham og Han vil bare ikke miste os: Vi er Guds glæde – uanset hvor eller hvordan vi er! Når vi forvilder os ud af veje, der fører *væk* fra Gud, væk fra

godhed og barmhjertighed – så er der ingen af de vildveje, som Gud ikke begiver sig ud på for at hente os hjem! Vi kan være ved at gå *under* i bekymring, sygdom, ensomhed, sorg – vi kan miste troen på Gud og det gode og frygte at der slet ikke er nogen mening med noget som helst. Og mørket og kynismen er bestemt ikke er Guds vilje – men *hverken* mørket *eller* det onde kan holde Gud *væk* fra os: Han går lige ind i det værste for at redde os ud! Mange finder vej til Gud netop når de det det sværest: Dér finder man ud af at bønner er en mulighed, der tænder lys og håb – dér søger man kirkens fællesskab, som giver ro og lindring. Dér hører man Guds ord og får nyt perspektiv på, hvem man er og hvad man skal. Det fortæller noget om den *livskraft* vi rummer dybest inde: At i mørket *længes* vi efter lyset – i smerten *søger* vi efter fred – i ensomheden *leder* vi efter glæden. Uanset hvor fortabte vi synes at være, så går vi videre, er stadig på vej; for det er ikke meningen med os at vi skal overgive os til mørket og frygten; meningen med os er at vi skal leve i lys og glæde og fællesskab. Så det må vi *lede* efter – og hjælpe hinandne med! Det er *Guds* mening med os – og den

ligger i os som en indre *drivkraft*: Vi *søger* efter det gode, efter Gud. Og Gud søger efter *os*! Vi kan finde vej til Gud – fordi Gud allerede er i gang med at finde os! Ikke at miste kontakten til os – det er det vigtigste for Gud! Derfor går Guds vej også gennem det mørkeste mørke og den dybeste frygt, når det er dér vi er og skal hentes hjem fra! Gud vælger kontaktformer der vækker tro, håb og kærlighed: Musik, kunst, litteratur – i kirken såvel som udenfor. I naturen. I barmhjertige og livsbekræftende relationer. *Gud vil jer – for I har den højeste værdi for Ham* – siger Jesus og insisterer: *Sådan er I jo også selv!* Og ja, vi ved jo godt hvordan et lille smil, en lille blomst, en lille sang, et lille venligt ord giver os friske kræfter til at fortsætte. Også vi forstår at samle hinanden op og hjælpe hinanden hjem! Måske kun i det små – men alle små lyspunkter vi oplever, er Guds små vejvisere, Guds små engle, der blidt leder os ind på helbredelsens og velsignelsens vej. Gud leder – og finder!

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.